

ktorých nemožno pokladať za verejných úradníkov, boly kvalifikované ako zločiny sprenevery v úrade. Kvalifikáciou tou porušily nižšie súdy zákon v ustanoveniach §§ 461, 462 tr. z. Činy tie vyčerpávajú však u obidvoch obžalovaných skutkovú podstatu zločinov sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z., miernejšie trestateľných než zločiny sprenevery v úrade. K stíhaniu ich učinilo riaditeľstvo štáných lesov a statkov v S. H. ako ich zamestnávateľ včas súkromný návrh. Bolo preto vyhoveť opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou, a vysloviť, že v cit. ustanoveniach bol porušený zákon. Vo smysle § 442 posl. odst. tr. p. bolo v dôsledku toho tiež zrušiť oba cit. rozsudky vo výroku o kvalifikácii trestných činov obžalovaných a činy tie kvalifikovať iba za zločin sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. z. a obžalovaným znovu vymerať trest.

Čís. 4399.

V řízení podle § 425 odst. II. tr. ř. jest rozsudek vrchního soudu vyhlásiti obžalovanému a není nutno, aby byl vyhlášen nebo doručen ještě zvlášť jeho zvolenému obhájci.

Z nezákonného doručení rozsudku obhájci nemohou obžalovanému vzniknouti nové lhůty k podání opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1932, Zm IV 39/32.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc, zahájenou před krajským soudem v Berehově proti V. F., obžalovanému pro zločin podle § 301 tr. zák., odmítl zmateční stížnost obžalovaného z těchto

důvodů :

Obžalovaný nebyl při odvolacím hlavním přelíčení ani sám přítomen, ani zastoupen zvoleným obhájcem. Proto byl rozsudek odvolacího soudu ve smyslu 2. odst. § 425 tr. ř. vyhlášen a doručen obžalovanému dne 22. prosince 1931 s poučením o opravných prostředcích, načež obžalovaný ohlásil odvoláním pojmenovanou zmateční stížnost podle § 385 č. 3 tr. ř. a proto, že mu nebyl povolen podmíněný odklad trestu. Dne 23. prosince 1931 obžalovaný a krom toho i obhájce v písemných podáních žádali o doručení rozsudku odvolacího soudu obhájci dr. J. K., což se stalo dne 31. prosince 1931. Dne 4. ledna 1932 podal pak obžalovaný svým obhájcem písemně zmateční stížnost. Poněvadž ustanovení 2. odst. § 425 tr. ř. nařizuje vyhlášení nebo doručení rozsudku obžalovanému, o obhájci však se nezmiňuje, bylo doručení rozsudku obhájci zbytečné a proto nemohlo založit lhůtu ku provedení zmateční stížnosti, kteráž lhůta začala dnem po ohlášení zmateční stížnosti, tedy dnem 23. prosince 1931, a bylo věcí obžalovaného, pokud chtěl, aby jeho obhájce provedl zmateční stížnost, odevzdati obhájci za tímto účelem vyhotovení rozsudku, které bylo obžalovanému doručeno dne 22. prosince 1931. Z toho plyne, že odůvodnění zmateční stížnosti, jež bylo u soudu I. stolice podáno dne 4. ledna 1932, bylo opožděné, neboť bylo podáno po uplynutí 8denní lhůty, stanovené v 2. odst. § 388 tr. ř. v novém doslovu. Proto bylo toto odůvodnění odmítnuto podle 3. odst. § 434 tr. ř.